

בבית המשפט העליון
ביושבו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 4487/08
בג"ץ 4490/08
בג"ץ 4493/08
בג"ץ 4495/08
בג"ץ 4496/08
בג"ץ 4498/08
בג"ץ 4499/08
בג"ץ 4500/08
בג"ץ 4501/08
בג"ץ 4502/08
בג"ץ 4503/08
בג"ץ 4507/08
בג"ץ 4511/08

בעניין:

עמותת רופאים לזכויות אדם ואח'
על ידי ב"כ עו"ד יוהנה לרמן מ.ר. 25463
מרחי דניאל פריש 8 תל אביב 64731
טל. 03-6957683 פקס: 03-6959783
נייד 050-5439316 Email: yonil@actcom.net.il

המבקשים

- נגד -

1. מפקד כוחות צה"ל בעזה, אלוף פיקוד דרום
  2. מתאם פעולות הממשלה בשטחים
  3. שירות הביטחון הכללי
  4. שר הביטחון
  5. מדינת ישראל
- באמצעות פרקליטות המדינה מחלקת בג"צים
מרחי צאלח א-דין 29 ירושלים

המשיבים

תגובת העותרים לתגובת המשיבים

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 27.5.08 מתכבדים העותרים להגיש תגובתם בשאלת קיומו של סעד חלופי כדלקמן:

1. טענת המשיבים הינה כי לאור תיקון צו הכניסה לישראל (פטור תושבי רצועת עזה)(הוראת שעה)תשס"ה-2005 (להלן: "הצו") ופרסום צו בתי משפט לעניינים מנהליים(שינוי התוספת

הראשונה לחוק) התשס"ח-2007, הוקנתה הסמכות לדון בעתירות בהן מתבקש סעד של היתר כניסה לישראל או מעבר בשטחה לבתי המשפט לעניינים מנהליים.

2. העותרים יטענו כי פרסומם של צווים אלו לא הביא לכל שינוי במצב המשפטי החל על העתירות דנו, וכי באם נבחן את הדברים לעומקם, נראה כי דבר לא השתנה ולכן הסמכות העניינית לדון בעתירות פלסטיניות מרצועת עזה והגדה המערבית למתן אשרות כניסה לישראל נתונה אז כעתה לבית המשפט הנכבד, ולא לבתי המשפט לעניינים מנהליים.

החלטות אודות אשרות כניסה מעזה ומהגדה ניתנו בעבר וניתנות גם כיום על ידי המפקד הצבאי

3. על פי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב – 1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל") מי שאיננו אזרח ישראלי, תהיה כניסתו לישראל על פי אשרה. חוק הכניסה לישראל מימים ימימה מסמך את שר הפנים ליתן אשרות ורישיונות ישיבה לכל המבקש להיכנס לישראל או לעבור בשטחה.

4. סעיף 7 לחוק הכניסה לישראל שעניינו תחנות גבול קובע כי:

"לא יכנס אדם לישראל בין שהוא אזרח ישראלי ובין שאיננו אזרח ישראלי, אלא באחת מתחנות הגבול שקבע שר הפנים בצו שפורסם ברשומות, ולאחר שהתייצב שם לפני קצין ביקורת הגבולות או בקר גבולות והציג לפניו דרכון או תעודת מעבר בני תוקף; שר הפנים רשאי לפטור אדם מהוראות סעיף זה, אם יש נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת לדעתו".

5. בעבר, בסעיף 1 לצו הכניסה לישראל (פטור תושבי יהודה ושומרון, רצועת עזה וצפון סיני, מרחב שלמה ורמת הגולן) התשכ"ח – 1968, הורה שר הפנים כדלקמן:

"תושב יהודה ושומרון, רצועת עזה וצפון סיני, מרכז סיני, מרחב שלמה או רמת הגולן היוצא מאותו שטח מכוח היתר, לרבות היתר כללי, שניתן על ידי מפקד כוחות הצבא הגנה לישראל בשטח, פטור מהוראות סעיף 7 לחוק ומהוראות החוק בדבר אשרה ורישיון לישיבת מעבר או ביקור, כל עוד הוא ממלא אחרי תנאי ההיתר כאמור" (ההדגשה הוספה).

6. לאחר מכן בשנת 2005, פורסם צו הכניסה לישראל (פטור תושבי רצועת עזה) (הוראת שעה) התשס"ה-2005(להלן: "הצו") הקובע:

"בתוקף סמכותי לפי סעיף 17(ב) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן – החוק), ואחרי התייעצות עם ועדת הפנים של הכנסת, אני מצווה לאמור: **תושב רצועת עזה הנכנס לישראל משטח רצועת עזה מכוח היתר, לרבות היתר כללי, שנתן מנהל מינהל האוכלוסין או מי ששר הפנים הסמיך לכך, פטור מהוראות סעיף 7 לחוק ומהוראות החוק בדבר אשרה ורישיון לישיבת מעבר או ביקור, כל עוד הוא מקיים את תנאי ההיתר כאמור; לענין צו זה, "תושב רצועת עזה" – מי שמתגורר ברצועת עזה, וכן מי שרשום כתושב רצועת עזה במרשם האוכלוסין של המועצה הפלסטינית.**"(ההדגשה הוספה. י.ל.)

7. דהיינו למעשה אין כל שינוי בפועל בין המצב המשפטי הקודם לשנת 2005 לזה לאחר פרסום הצו בשנת 2005. תושב רצועת עזה הנכנס לישראל משטח רצועת עזה מכוח היתר, לרבות היתר כללי,

שנתן מנהל מינהל האוכלוסין או מי ששר הפנים הסמיך לכך, פטור מהוראות סעיף 7 לחוק ומהוראות החוק בדבר אשרה ורישיון לישיבת מעבר או ביקור.

8. המנגנון למתן היתרי כניסה לישראל לתושבי רצועת עזה המשיך, אז ועתה, להיות כפוף למערכת הביטחונית, ומבחינה טכנית לא חל כל שינוי בהליך מתן היתרי כניסה לישראל עבור תושבי רצועת עזה והגדה המערבית. מבחינה פורמאלית בלבד הסמכות למתן היתרי כניסה לישראל עברה בשנת 2005 לידי שר הפנים במקום המפקד הצבאי אשר האציל מיד את סמכויות אלו חזרה לידי של המפקד הצבאי המופקד על השטח, כפי שעשה במהלך כל השנים עברו.

9. לפיכך, כפי שפורט לעיל, שינויו של צו הכניסה לישראל לא הביא לכל שינוי במצב המשפטי הלכה למעשה. כאז גם עתה למרות שהסמכות הפורמאלית נתונה הייתה בידי שר הפנים הוא האציל סמכות זו גם בעבר וגם בצו העדכני למפקד הצבאי המקבל את החלטות בפועל אודות מתן אשרות הכניסה לישראל. ההסדר החל על תושבי רצועת עזה לצורך קבלת היתר כניסה לישראל הוצא מגדרו של חוק הכניסה לישראל, המשמש לעניין זה, מסגרת טכנית בלבד. הסמכות, הלכה למעשה, למתן היתרי כניסה לישראל לתושבי רצועת עזה והגדה המערבית ניתנה, מאז ומתמיד, לרשויות הצבאיות – למפקדי פיקוד דרום ומרכז.

10. לפיכך, משלא חל כל שינוי במצב המשפטי, עדיין המפקד הצבאי הוא בעל הסמכות בפועל המקבל את החלטות הנוגעות למתן אשרות כניסה לישראל לפלסטינים מרצועת עזה והגדה המערבית, ואז כעתה, הערכאה השיפוטית הדנה ומבקרת ביקורת שיפוטית את החלטותיו, מזה שנים ארוכות ביותר, הינה בית המשפט הגבוה לצדק.

אין כל שינוי במצב המשפטי השורר על פי חוק בתי משפט לעניינים מנהליים

11. בעבר, כעתה, חוק בתי משפט לעניינים מנהליים, תש"ס-2000 (להלן: "חוק בתי משפט לעניינים מנהליים") קבע כי עתירות שעניינן בקשות לאשרות כניסה לישראל מתוקף חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל"), יידונו בבית המשפט לעניינים מנהליים.

12. הגדרת החוק לבתי משפט מנהליים לפני שינויו בחודש מרץ 2007 נקבע "מינהל אוכלוסין - החלטה של רשות בענייני אשרות כניסה ורישיונות ישיבה ועבודה, לרבות ענייני הרחקה, משמורת ושחרור בערובה, לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952; בפרט זה, "החלטה" - למעט התקנת תקנות". לפיכך צו בתי משפט לעניינים מנהליים (שינוי התוספת הראשונה לחוק), התשס"ז-2007, גם הוא לא שינה דבר במצב המשפטי שקדם לו. החלטות של רשות הנוגעות לאשרות כניסה לישראל, היה בגדרו גם קודם לתיקון החוק במרץ 2008.

13. בית המשפט הנכבד המשיך ודן בעתירות של פלסטינים מרצועת עזה והגדה המערבית למרות כניסתו לתוקף של חוק בתי המשפט לעניינים מנהליים וזאת כיוון שהרשות שמקבלת בפועל את החלטות אודות אשרות הכניסה לפלסטינים הינו המפקד הצבאי ולא שר הפנים, כפי שנסקר

לעיל, ולפיכך בתחום סמכותו העניינית של בית המשפט הגבוה לצדק על פי קביעתו לפני שנים רבות.

14. לפיכך יטענו העותרים כי משהסמכות וההחלטה אודות אשרות כניסה לישראל ומעבר בשטחה, של פלסטינים מרצועת עזה והגדה המערבית, נתונות למפקד הצבאי, וכי פרסום הצו לא הביא לכל שינוי מהותי בכך, בית המשפט המוסמך לדון בהחלטותיו של המפקד הצבאי ולבחון שיקול דעתו הינו בית המשפט העליון בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק. לשינוי שנעשה במרץ 2008 בחוק בתי משפט לעניינים מנהליים אין כל השפעה או חידוש במצב המשפטי המבסס את הסמכות העניינית בעתירות אלו.

15. בית משפט נכבד זה הכיר בסמכותו העניינית לבחון שיקול דעתו ולבצע ביקורת שיפוטית על החלטות המפקד הצבאי מזה שנים ארוכות. הגם שעתירות בעניין אשרות כניסה לישראל הועברו במסגרת חוק בתי המשפט לעניינים מנהליים בשנת 2000, בית המשפט הכיר בכך שהחלטות אלו מבוצעות בפועל על ידי המפקד הצבאי, ולכן הותיר את הסמכות העניינית בגדרו והפעיל ביקורת שיפוטית על החלטותיו של זה אודות אשרות כניסה לישראל ומעבר בשטחה של פלסטינים מרצועת עזה והגדה המערבית, במסגרת עתירות לבג"ץ.

16. יצוין כי כוונת המחוקק באישורו את התיקון לחוק בתי המשפט המנהליים לא הייתה כלל העברת החלטות המפקד הצבאי לבתי המשפט לעניינים מנהליים. נהפוך הוא: נאמר מפורשות כי המדובר בהעברת תיקי מינהל האוכלוסין בלבד, ובעיקר בחינת עתירות בעניין הסדרת מעמדם של בני זוג של אזרחים מכוח סעיף 7 לחוק האזרחות. כאשר הצו המתקן את החוק הובא בפני וועדת החוקה, חוק ומשפט של הכנסת לאישורה בחודש אוקטובר 2007, נאמר הדבר מפורשות על ידי גברת בן-אור ממשרד המשפטים: "גם בחוק בתי משפט לעניינים מנהליים, כאשר דובר על הסמכה הדרגתית, הייתה הבנה שעניינים רגישים, מורכבים ודחופים ימשיכו להיות נדונים בבג"ץ גם כאשר התהליך יגיע לכלל השלמה ואנחנו עדיין לא שם. העניין המרכזי שבעצם מוצע להעביר זה מתן רשימות ישיבה בישראל מכוח סעיף 7 לחוק האזרחות."

17. משכך ברי הוא כי כוונת המחוקק בתקנו את החוק לא הייתה כלל וכלל להעביר לבתי המשפט המנהליים את הדיונים בעתירות הנוגעות לאשרות כניסה של פלסטינים לישראל שהינן, עתירות מורכבות, דחופות לעיתים קרובות, ורגישות בשל היותן נוגעות לשיקולים צבאיים, ביטחוניים ומערך היחסים הדיפלומטיים של ישראל לפרוטוקול הדיון בוועדת חוק חוקה ומשפט: <http://www.knesset.gov.il/protocols/data/html/huka/2007-10-28-01.html>.

רצועת עזה והגדה המערבית מהוות יחידה טריטוריאלית פוליטית ומדינית אחת ולכן הדין החל עליהן הוא דין אחד

18. בית משפט נכבד זה נתן גושפנקא להיותם של רצועת עזה והגדה המערבית יחידה טריטוריאלית אחת, וזאת בהתאם להתחייבויות בינלאומיות של מדינת ישראל ובהתאם להיסטוריה ולאופיו

של האזור :

"שני האזורים הם חלק מארץ ישראל (Palestine) המנדטורית. הם נתפסו בתפיסה לוחמתית על ידי מדינת ישראל. מבחינה חברתית ופוליטית, נתפסים שני האזורים כיחידה טריטוריאלית אחת." (בג"ץ 7015/02 עגורי נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פ"ד נו(6)עמ' 369).

19. הכרה זו היא בהתאם לסעיף 11 ל"הסכם ביניים ישראל-פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה", אשר נחתם בושינגטון ביום 28.09.05 (כתבי אמנה 33, 1071) (להלן: הסכם הביניים), הקובע:

"The two sides view the West Bank and the Gaza Strip as a single territorial unit, the integrity and status of which will be preserved during the interim period"

ראו גם סעיף 31(8) להסכם הביניים.

20. מעמדו של הסכם הביניים אינו מוגבל למישור המדיני. ההסכם מהווה חלק מהמשפט הפנימי החל ברצועת עזה ובגדה המערבית, בין היתר מכח התחיקה הצבאית (ראו פרשת מראעבה בפסקה 20, בג"ץ 1661/05 המועצה האזורית חוף עזה נ' כנסת ישראל (טרם פורסם) פסקה 11, מנשר בדבר יישום הסכם הביניים (יהודה ושומרון)(מס'7), התשנ"ו – 1995, מנשר בדבר יישום הסכם הביניים (אזור חבל עזה)(מס'5), התשנ"ו – 1995). קביעה זו נעשתה על ידי הרכב תשעה שופטים של בית משפט נכבד זה, אשר הסתמך על המקורות הנזכרים לעיל ופסק פה אחד, כי: " להסכם זה ניתן תוקף באזור" (בג"ץ 7957/04 מראעבה נ' ראש ממשלת ישראל (טרם פורסם), פסקה 20).

21. רצועת עזה והגדה המערבית מהוות יחידה טריטוריאלית אחת שאמורה להיות מנוהלת על ידי רשות פלסטינית אחת ובלתי-נפרדת (בג"ץ 7015/02 עגורי נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פ"ד נו(6) 352). אין חולק, כי הגדה המערבית עודנה שטח כבוש וישראל מחזיקה בה בתפיסה לוחמתית. לשני חלקים אלה של אותה יחידה טריטוריאלית ישנה מערכת אחידה ומאוחדת של מוסדות שלטון וממשל, המנוהלים על ידי אותה רשות מרכזית והניזונים מאותו תקציב מרכזי אחד של הרשות הפלסטינית.

22. בנסיבות אלו, משרצועת עזה והגדה המערבית הוכרו כיחידה טריטוריאלית מדינית ופוליטית אחת, אותו הדין החל על רצועת עזה, חל גם על הגדה המערבית, ואין כל בסיס משפטי היכול להצדיק הבחנה בין אופן מתן אשרות לתושבים פלסטינים מרצועת עזה לאלו מהגדה המערבית, ולבית המשפט שהינו בעל הסמכות העניינית לדון בעתירות הנוגעות להחלטות אלו.

המשיבים שולטים שליטה אפקטיבית ברצועת עזה ובגדה המערבית ובמעברי הגבול שבינם לבין ישראל ומדינות שלישיות.

23. המשיבים טוענים בתגובתם כי עם ביצוע תכנית ההתנתקות למעשה הסתיימה השליטה הצבאית של ישראל על רצועת עזה, וכי רצועת עזה איננה שטח כבוש ואינה נתונה עוד לתפיסה לוחמתית

של המשיבים, ולפיכך הגורם שאחראי למתן אשרות הכניסה לתושבי רצועת עזה הינו שר הפנים ולא המפקד הצבאי. ברם, בפועל ראינו כי למעשה, כיצד המפקד הצבאי ממשיך להיות הגורם בעל הסמכות ושיקול הדעת למתן אשרות כניסה אלו, כפי שהיה בעבר. במהלך כשלוש שנים, מאז ביצוע תוכנית ההתנתקות, הובאו בפניו של בית המשפט הנכבד מאות ואולי אף אלפי עתירות, שביקשו סעד של הנפקת היתר כניסה לישראל, או לצורך מעבר בה. לכל אותן עתירות השיב המפקד הצבאי, השיקולים היו שיקולים של המפקד הצבאי והסעד שניתן, אם ניתן, ניתן בגין החלטותיו של המפקד הצבאי. שר הפנים ופקידיו לא היו נוכחים בדיונים ושיקוליהם לא היו שיקולי המשיבים.

24. המשיבים, וכן בית המשפט הנכבד, הכירו בעובדה כי המשיבים חבים כלפי תושבי רצועת עזה חובות הומניטאריות שונות המוטלות על ישראל מכוח דיני הלחימה לכל הפחות, ומשליטתה של ישראל במעברי הגבול של רצועת עזה, וזאת בפסק הדין בבג"ץ 9132/07 גבר אלבסיוני אחמד ואח' נגד ראש הממשלה ואח':

"המדינה טענה בפנינו, כי היא נוהגת על פי כללי המשפט הבינלאומי, ומכבדת את החובות ההומניטאריות המוטלות עליה מכוח דיני הלחימה. לטענת באי-כוח המדינה, חובות אלה הן חובות מצומצמות, הנגזרות ממצב הלחימה השורר בין מדינת ישראל לבין ארגון החמאס השולט ברצועת עזה, ומהצורך להימנע מפגיעה באוכלוסייה האזרחית שנקלעה לאזור הלחימה. בהקשר זה נציין, כי מאז חודש ספטמבר 2005, אין עוד לישראל שליטה אפקטיבית בנעשה בשטח רצועת עזה. הממשל הצבאי שהוחל בשטח זה בעבר בוטל בהחלטת הממשלה, וחיילים ישראלים אינם שוהים באזור זה באופן קבוע ואף אינם מנהלים את המתרחש בו. בנסיבות אלה, אין מוטלת על מדינת ישראל חובה כללית לדאוג לרווחת תושבי הרצועה ולשמור על הסדר הציבורי בתחומי רצועת עזה, לפי מכלול דיני הכיבוש של המשפט הבינלאומי. לישראל אין גם יכולת אפקטיבית במעמדה הנוכחי להשליט סדר ולנהל את החיים האזרחיים ברצועת עזה. **בנסיבות שנוצרו, החובות העיקריות המוטלות על מדינת ישראל ביחס לתושבי רצועת עזה נובעות ממצב הלחימה השורר בינה לבין ארגון החמאס השולט ברצועת עזה; חובות אלה נובעות גם ממידת שליטתה של מדינת ישראל במעברי הגבול שבינה לבין רצועת עזה.**"

25. לפיכך, ברי הוא כי בעת זו, כאשר יש מצב של לחימה, בין אם במצב של תפיסה אפקטיבית של ישראל ובאם אם לאו, עדיין המפקד הצבאי הוא זה בעל הסמכות בפועל לקבל החלטות הנוגעות לכניסתם של תושבים פלסטינים מרצועת עזה לישראל ולמעבר בשטחה לגדה המערבית. ברי הוא כי על המפקד הצבאי לשקול גם את החובות ההומניטאריות השונות המוטלות על ישראל הנובעות ממצב הלחימה השורר בשטח, וממידת שליטתה של ישראל במעברי הגבול של רצועת עזה. כלל שיקולים אלו הינם שיקולים אשר מצויים בתחום סמכותו של המפקד הצבאי ולא של שר הפנים או מינהל האוכלוסין, והינם שיקולים אשר היו נתונים לאורך כל השנים לביקורתו השיפוטית של בית המשפט הגבוה לצדק. ביצוע תוכנית ההתנתקות לא שינתה את מערך השיקולים הנלקחים בחשבון בעת ביצוע שיקול הדעת ומתן החלטה הנוגעת לאשרות כניסה של

פלסטינים מרצועת עזה, והם נותרו שיקולים ביטחוניים צבאיים וכאלו הנובעים מן הדין הבינלאומי החל על רצועת עזה ולא שיקולים אזרחיים מנהליים כשיקולים אשר על שר הפנים לשקול בעת מתן אשרת כניסה לתייר איטלקי או ספרדי לישראל.

26. העותרים יוסיפו ויטענו כי לישראל שליטה אפקטיבית בשטחי רצועת עזה. העותרים ביססו טענתם אודות השליטה האפקטיבית של ישראל בשטחי רצועת עזה גם כיום, והתייחסו לשאלה כבדת משקל זו של מעמדה של רצועת עזה לאחר ההתנתקות, ופרסו בפני בית המשפט הנכבד את מכלול הטיעונים העובדתיים והמשפטיים הנוגעים לשאלה זו בעומק ובפירוט רב במסגרת בג"צ 10265/05 רופאים לזכויות אדם נ' שר הביטחון. זאת לאחר שכבוד הנשיא (דאז) ברק הורה לצדדים להתייחס לשאלת המעמד במישרין. בית המשפט הנכבד קבע את הדיון בעתירה ובסוגיה האמורה ליום 7.10.08.

27. העותרים יטענו כי למרות שחלו שינויים בטיב השליטה של ישראל ברצועת עזה ולרשויות הפלסטיניות, ואף הועברו סמכויות חשובות, אשר עד אז הוחזקו בידי ישראל, ישראל עדיין ממשיכה להפעיל סמכויות שלטוניות אחרות ומשמעותיות, ואף הידקה את אחיזתה בעזה במספר היבטים, באופן שחזק את שליטתה והשפעתה על חייה של האוכלוסייה האזרחית ברצועת עזה, אשר תלויה בהחלטותיה של ישראל כדי לבצע את הפעולות הנחוצות לקיום חיים תקינים. שליטתה של ישראל ברצועת עזה כיום מתבטאת בשליטה מהותית במעברי היבשה של הרצועה, לרבות המעברים עם מצרים; שליטה קרקעית באמצעות פלישות של כוחות קרקעיים וכן השלטת "אזורי חיץ" בהם אסורה נוכחות ו/או תנועה של תושבי הרצועה; שליטה מלאה במרחב האווירי של הרצועה; שליטה מלאה במים הטריטוריאליים של הרצועה; שליטה במרשם האוכלוסין הפלסטיני (ובכלל זה בהגדרה של מיהו "תושב עזה" ומי רשאי להיכנס אליה ולצאת ממנה); שליטה במעטפת המכס ובהעברת כספי המיסים הפלסטיניים, אשר משמשים למימון שירותים ציבוריים; שליטה ביכולתה של הרשות הפלסטינית להפעיל סמכויות שלטוניות ושליטה על הגדה המערבית, שיחד עם רצועת עזה מהוות יחידה טריטוריאלית אחת, כמפורט לעיל. ולענייננו, בהתייחס לסעדים המבוקשים בעתירות דנן: לקבל טיפול רפואי, להכניס ציוד רפואי (כדוגמת חומרים הנדרשים לביצוע מיפוי עצמות וטיפול רדיותרפיה אשר נדרשים לחלק מן העותרים בעתירות דנן ואשר ישראל אוסרת על כניסתם), כניסת מומחים רפואיים לרצועת עזה אשר נאסרת על ידי ישראל, לזכות בהכרה כ"תושב עזה" במרשם האוכלוסין אשר גם בימים אלו נתון לשליטה של ישראל, ושהרשות הפלסטינית נדרשת לקבל אישורם של המשיבים בטרם מנפיקה היא מסמכי נסיעה לתושבי הרצועה לצורך יציאתם מרצועת עזה לקבלת טיפול רפואי, בין אם לישראל, לגדה המערבית או למדינה שלישית. שליטה זו מקימה חובות על ישראל כלפי אותם תושבים שנתונים לשליטתה, ואשר אינם יכולים לקבל טיפול רפואי בשל הפעלת שליטתה זו, בין היתר מכוח דיני כיבוש. להרחבה בנושא, העותרים יבקשו להפנות את בית המשפט הנכבד לתשובת העותרת 2 בבג"צ 10265/05 מיום 30.4.2007, ובעיקר לסעיפים 44-97 (החלתם של דיני כיבוש כלפי תושבי עזה), לסעיפים 98-120 (החלתם של דיני זכויות האדם כלפי תושבי עזה)

ולסעיף 121 (החלתו של המשפט הישראלי החוקתי כלפי תושבי עזה). לבקשת בית המשפט או המשיבים, ימציאו העותרים מסמך זה.

לשר הפנים אין כלל סמכות לאשר כניסה ויציאה לגדה המערבית, לרצועת עזה, ולמצריים- שינוי המצב המשפטי יביא לפיצול וריבוי ערכאות

28. בחלק מן העתירות המוגשות על ידי פלסטינים מרצועת עזה והגדה המערבית מבקש העותר סעד של מעבר בשטחה של ישראל על מנת להיכנס לרצועת עזה, הגדה המערבית או לצאת למדינה שלישית כמצריים. מתן אישור לעותר לכניסתו לשטחים ולחילופין למצריים דרך מעבר רפיח (בעת שיפתח) מסור לידי של המשיב 4 ואינו מהווה אישור כניסה על פי חוק הכניסה לישראל.

29. רק על מנת לסבר את האוזן נזכיר כי יציאה מרצועת עזה לחו"ל, יכול שתיעשה בימים כתיקונם דרך מעבר רפיח ללא כניסה לישראל, בעוד שלעתים הסעד החלופי הוא יציאה לחו"ל באמצעות שאטל העובר בישראל ומוליך לגשר אלנבי או למעבר גבול אחר והנתון לסמכות, אחריות, ושיקול הדעת של המשיבים 1-2 ו-4.

30. העברת עתירות הנוגעות למתן אשרות כניסה לפלסטינים מרצועת עזה והגדה המערבית לבתי המשפט המנהליים תביא אם כן לפיצול וריבוי ערכאות בלתי סביר בו יאלץ העותר לפנות לערכאה אחת כדי לקבל אישור לעבור דרכה ולערכאה אחר כדי לקבל אישור להיכנס ליעד אליו מבקש להגיע. פיצול ערכאות זה יביא לקושי ניכר ביכולתו של בית המשפט הדין בעתירה לפעול למתן פתרון יעיל וזריז, קשיים גדולים בגישה לערכאות, עומס נוסף על מערכת המשפט, וחשוב מכל לפגיעה חמורה בחיי ובריאות חולים פלסטינים הנדרשים לסעד לצורך קבלת טיפול רפואי כעותרים בעתירות דגן בשל העיכוב הניכר שיגרם עד לבחינת מתן סעד זה בשל ריבוי הערכאות וההליכים המשפטיים שידרשו לקבלתו.

ולסיכום – אין חדש תחת השמש

31. העותרים יטענו כי פרסום הצו, תוכנית ההתנתקות ושינוי חוק בתי משפט לעניינים מנהליים לא שינוי למעשה בפועל את המצב המשפטי החל על העתירות דגן, וכי כפי שפורט לעיל, אין כל חדש תחת השמש, וכי הסמכות העניינית לדון בעתירות פלסטינים מרצועת עזה והגדה המערבית למתן אשרות כניסה לישראל נתונה אז כעתה לבית המשפט הנכבד, ולא לבתי המשפט לעניינים מנהליים.

יוהנה לרמן, עו"ד

12/06/08

ב"כ העותרים